

«Lèmmings» o la narrativa que violenta

Llibres del Delicte publica l'última novel·la de Jordi Dausà, especialment recomanada "per qui vulgui llegir obres bestials i sense contemplacions"

Jordi Dausà, autor de «Lèmmings» | Dani Duch

Tant Adrià Pujol com Núria Busquet em varen recomanar que llegís *Lèmmings* de Jordi Dausà i Mascort, aparegut a Llibres del Delicte (<https://www.llibresdeldelicte.com/llibre/lemmings/>), segell liderat per Marc Moreno. És un gust comprovar com persones que et coneixen et coneixen prou bé com per poder comprendre quins són els llibres que t'entusiasmaran, i aquest ha estat un altre cas feliç en què les energies s'han trobat en un mateix cúmul providencial. Perquè *Lèmmings* de Jordi Dausà és un plat fort molt del meu gust. El recomanaré a la gent que vulgui llegir obres bestials i sense contemplacions.

La història comença amb un noi que es desperta en una nau industrial al costat de dos cadàvers. Ell està físicament destrossat, però no nota cap mena de dolor. Tampoc no recorda res. Enmig d'una desorientació gairebé limfàtica, inicia una sèrie de moviments per fugir d'on es troba i aconseguir entendre què és el que ha passat i per què no sent res. Només aquesta premissa ja és boníssima, perquè l'enigma permanent ens obliga a estar enganxats i girar full amb una velocitat adrenalítica. Això també passa perquè està escrit en la segona persona del singular: el narrador s'adreça al ?tu? que és el personatge, però que també pot ser el lector. Per aquest motiu ens identifiquem amb la dosificació de la informació rebuda, perquè tant el personatge principal com nosaltres anem descobrint, aprenent i entenent al mateix ritme frenètic de frases encadenades a través d'una lectura sincopada i atractiva. *Lèmmings* es llegeix amb gola. És un d'aquests volums que has de devorar de cop.

També es pot llegir com un festival dels horrors o com una fira de monstres. Violència extrema, sexe desenfrenat i putrefacció humana i de tota mena al voltant d'aquest personatge que intenta sobreviure perseguit de pobres desgraciats i desheretats de la terra que l'envolten a través dels sòrdids baixos fons de la nostra societat. Amb això toparem. Carn de canó que viatja a inferns de barriada o extraradi, o sigui, *Lèmmings*, com indica el títol en homenatge al llegendari videojoc. Des de tal convicció, enfrontar-se a aquesta obra t'interpel·la i et sacseja: t'obliga a contemplar, de primera mà, el que s'amaga sota la fràgil i feliç superfície. És el que passa, precisament, amb la novel·la negra o el neogrotesc, tendència actual de la literatura catalana oposada a l'autoficció. En aquest sentit, la narrativa en efecte negra i neogrotesca de Jordi Dausà i Mascort lliga molt bé amb altres noms del moment com Joan Jordi Miralles, Sergi Pons Codina, Lucia Pietrelli, Max Besora o Anna Carreras.

Sense floritures ni misèries estilístiques: ens planteja una història directa, clara, crua i sense processons verbals. Res no hi sobra i tot es presenta amb meticulositat mil·limètrica. *Lèmmings* de Jordi Dausà i Mascort és un sensacional llibre per llegir amb plaer culpable.